

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Bílý had.pdb

PDB Name: Bílý had
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bílý had
Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková

Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Dávno již tomu, žil jednou jeden král, jehož moudrost byla známa po celé zemi. Nic mu nezůstalo utajeno, a zdálo se, že nějaké tajemné síly mu nosí zprávy po větru. Ten král měl jeden zvláštní zvyk. Každé poledne, když byla tabule prostřena a byl sám, musel jeden věrný sluha přinést ještě jednu mísu. Ta mísa však byla vždy přikrytá a ani ten sluha sám nevěděl, co je uvnitř, a nevěděl to žádný člověk, neboť král ji otevřel vždy, když byl úplně sám.

Tak to šlo dlouhý čas, až přišel den, kdy sluha opět přinášel mísu a popadla ho taková zvědavost, které nemohl odolat a tak mísu zanesl do své komory. A když byl dveře pečlivě zamknul, zvedl víko a uviděl, že na míse leží bílý had. Při tom pohledu dostal tak neodolatelnou chuť, že jsi kousek pečeně uždibnul a strčil do úst. Sotva se masa dotknul jazykem, proniklo oknem k jeho uším štěbetání tenkých hlásků. Podíval se tedy ven a uviděl vrabčáky, jak jeden s druhým si vyprávějí o překot o tom, co se na poli a v lese viděli. Tu mladík pochopil, že jediné sousto hadího masa mu dodalo schopnost rozumět řeči zvířat

I událo se jednoho dne, že králi se ztratil krásný prsten a protože onen sluha měl přístup všude, padlo na něj podezření, že on jej vzal. Král si ho předvolal a zlými slovy ho častoval, hřímá na nebohého chlapce, že pokud do rána nebude viník nalezen, bude on za zloděje považován a souzen. Nic nepomohlo, že svou nevinu popíral, s touto hrozbou byl propuštěn. Zmítán strachem a obavami vyšel na dvůr a přemýšlel o tom, že mu pomoci není.

Tu uviděl dvě kachny, jak se cachtají ve vodě, zobáky si čistí peří a spolu rozprávějí. I zaposlouchal se do jejich hovoru, ve kterém si o dobré pastvě vyprávěly, když tu jedna rozmrzele pravila, že ji v krku tlačí králův prsten, který v chvatu spolkla, když se pod královským oknem pásla. Tu mladík na nic nečekal, popadla kachnu za krk a běžel s ní ke kuchaři. A pravil mu, že kachna je již dosti vypasená a že by se k jídlu už hodila. Kuchař nebohé zvíře potěžkal v rukou a s sluhou souhlasil a za par chvil měl již šťastný mladík králův prsten a mohl svoji nevinu dokázat. Vděčný král mu za ten nálezn nabídl výnosné místo u svého dvora, jen ať si jeho věrný služebník vybere. Však mladík, který již dávno toužil po dalekých krajích, si vyžádal jen koně a trochu peněz na cestu. Král mu žádané dal a mladík se vydal na cestu. Jednoho dne přijel k rybníku, kde uviděl tři ryby, které uvízly v rákosu a po vodě marně lapaly. Ač se říkávalo, že ryby nemluví, on přesto slyšel jejich nářek, že zde musejí tak bídne bez pomoci zahynouti. Protože však měl srdce slitovné, sesedl z koně a ryby hodil do vody zpět. Tu ony sebou ve vodě radostně mrskaly a o překot na něj volaly, že jeho záchranu mu jednou rady splatí.

Tak jel dál, když tu po nějaké chvíli uslyšel tenký hlásek. Zaposlouchal se a tu uviděl v písku u mohou mravenčího krále, jak nařiká a světu si stěžuje, na lidi a ty jejich neohrabaná zvířata s těžkými kopyty, která dupou, kde si chtějí a jeho mravenčímu lidu škodu na majetku i životech neustále způsobují. Mladík uslyšev ten nářek, pobídl koně a přešli na postranní cestu a vděčný mravenčí král pak za něj radostně volal, že jednou mu jeho dobrý skutek splatí.

Cesta pojednou vedla lesem a tam spatřil krkavčího otce a matku krkavčí, kteří seděli u hnízda a své děti z něj vyhazovali se zlostným pokřikem ven, do šibeničnicků zatracených jim láli a že více se již o ně starat nebudou, že ony sami děti nehodné budou muset do světa za obživou. Však nebohá krkavčata ležela pod stromem, tloukla křídly o zem a nařikala na svůj osud neveselý, neboť jak si mohla shánět obživu, když létat ještě neuměla? Tu se jich chlapci zželelo, sesedl ze svého koně, vytáhl dýku a zabil ho, a krkavčatům nabídl. Ta mu radostně děkovala a jeho šlechetný skutek oplatit slíbila.

Dále musel mladík už pěšky, putoval dlouho až jednoho dne došel do hlavního města, kde byl hlomoz a sročení lidu převeliké, neboť zrovna vešlo ve známost, že královská dcera hledá ženicha, že však kdo se o ni ucházet chce, musí nejprve přetěžký úkol splnit a pokud by to snad nedokázal, propadne životem. Mladík, když královskou dcerku spatřil, byl její krásou tak okouzlen, že se o ni rozhodl ucházet. Král jej zavedl k moři a před jeho očima do vody hodil zlatý prsten, prý ať mu jej mladík zpět přinese a princezna bude jeho. Smutný hoch zůstal na mořském břehu a chodil dokola a přemýšlel, co si počne. Tu najednou uviděl jak k němu plavou ony tři ryby, které byl kdys vysvobodil, jedna z nich nesla mušli a hodila ji na břeh. A když ji mladík otevřel, našel v ní králův zlatý prsten. Pln radosti běžel za králem a očekával, že on teď splní svůj slib. Ale pyšná princezna, když slyšela, kdo že zadaný úkol splnil, že ji není rodem roven, pohrdla takovým ženichem a trvala na tom, že mu dá sama úkol nový.

Vyšli spolu na zahradu a ona sama tam rozsypala 10 pytlů prosa do trávy a pak mu posměšně pravila, že do rána to

musí sesbírat a nesmí ani zrnko chybět, sic o hlavu přijde. Mladík si sedl smutně do trávy, věděl, že není v lidských silách takový úkol splnit. A tam seděl v chmurných myšlenkách na smrt celou noc. Však s prvním ranním paprskem uviděl vedle sebe stát oněch deset pytlů plných prosa, ani zrníčko nechybělo. To vděčný mravenčí král se svými poddanými celou noc pracovali s pílí mravenčí a prosem pytle opět naplnili. Princezna osobně se sešla přesvědčit a překvapeně viděla, že mladík i druhý úkol splnil. To však její pyšné srdce neobměkčilo a chladně mu pravila, že sice již splnil dva úkoly, ale jejím mužem se nestane dřív, že jí jablko ze stromu života přinese.

Mladík však nevěděl, kde takový strom hledat. Rozhodl se tedy jít kam ho nohy ponesou, třeba na samý konec světa, stejně neměl žádnou naději, že takový úkol splní. Přešel už tři království a jednoho dne přišel do temného lesa, sedl si pod strom a rozhodl se spát. Tu najednou slyšel nějaký šramot v hnízdě nad hlavou a najednou mu spadlo do rukou zlaté jablko. A dolu k němu sletěly tři mladí krkavci, sedli si na jeho kolena a řekli mu, že oni jsou ti krkavci, kterým on život zachránil, a že teď přišel čas, aby mu jeho čin splatili, že o jeho putování za jablkem slyšeli a na samý konec světa přes moře pro něj sami zaletěli a to jablko mu přinesli.

S radostí se mladík vydal na zpáteční cestu, a protože jablko ze stromu života je kouzelné, sotva princezna kousek ochutnala, v jejím srdci se probudila láska a oni se pak spolu v nerušeném štěstí dožili vysokého věku.